

Ο εν σπηλαίω τεχθείς (Μητροπολίτης Νικοπόλεως & Πρεβέζης Μελέτιος (†))

/ [Πεμπτούσια](#)

Μυστήριο ο Χριστός. Μεγάλο και ανεξερεύνητο μυστήριο, όσο και να προσπαθήση κανείς να βασανίση το μυαλουδάκι του, και με οποιοδήποτε σημείο της ζωής Του και αν θελήση να καταπιαστή. Πριν ακόμη γεννηθή, ο άγγελος είχε ειπεί: «Καλέσεις τον όνομα αυτού Ιησούν· αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών». Δηλαδή, πριν γεννηθή, μας λέγει ο άγγελος, ότι θα είναι αγόρι, θα μεγαλώση, θα απόκτηση λαό και θα σώση τον λαό του! Όχι από την πείνα ή τον πόλεμο. Από τις αμαρτίες!

Και να το ερώτημα: Ποιος μπορεί να σώση άνθρωπο από τις αμαρτίες του; Κανένας. Γιατί η αμαρτία δεν είναι έξω, είναι μέσα μας! Και αν εκεί μέσα η αμαρτία βασιλεύει, ποιος μπορεί να την εκθρόνιση; Κανένας άνθρωπος με κανένα τρόπο! Πως λοιπόν τολμάει κάποιος να λέη: «Αυτός σώσει τον λαόν αυτού από των αμαρτιών αυτών»; Μπορεί ποτέ αυτό να γίνη αλήθεια;

Λογικά, απόλυτα όχι! Όμως η εμπειρία, που είναι πιο δυνατή και πιο αληθινή από τη λογική, γιατί δείχνει την πραγματικότητα, γιατί είναι ρεαλισμός και όχι αερολογίες και νοσηροί ιδεαλισμοί, μας λέγει: Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Το ξέρουν καλά, το ξέρουν από την προσωπική τους εμπειρία οι λυτρωμένοι. Εκείνοι, που ο Χριστός μπήκε μέσα τους, στην καρδιά τους, και ξεθρόνισε την αμαρτία.

Γι' αυτό, μόνο όσοι έχουν εμπειρία της σωστικής ενέργειας του Χριστού, καταλαβαίνουν, τι σημαίνει Χριστούγεννα. Μόνο «οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου» μπορούν να ψάλουν το «ότι αγαθός, ότι εις τον αιώνα το έλεος αυτού». Αυτοί, όταν στο «Πιστεύω» μας φθάνουν στα λόγια «τον δι' ημάς τους ανθρώπους και διά την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ενανθρωπήσαντα», συγκινούνται βαθύτατα και πολλές φορές δακρύζουν.

Ήταν πολύ φυσικό, ότι ο Χριστός γεννήθηκεσε μια σπηλιά. Για δύο λόγους.

Ο ένας: γιατί οι ψυχές των ανθρώπων, και συνεπώς και τα σπίτια τους, ήσαν πιο

βρώμικες και πιο βρώμικα από τις σπηλιές. Η δυσωδία της νεκρωμένης ψυχής είναι η χειρότερη από όλες. Την καταλαβαίνει, όποιος έχει μύτη για να μυρίζεται, μάτια για να βλέπη, αυτιά για να άκουη. Ακόμα κι εμείς «κάτι» καταλαβαίνουμε. Όσο πιο ψηλά πνευματικά βρίσκεται ο κάθε άνθρωπος, τόσο πιο ανυπόφορα αισθητή του γίνεται η μπόχα της αποσυντεθειμένης νεκρής ψυχής. Για φαντασθήτε, τι ανυπόφορο θα ήταν για τον Κύριο να γεννηθή σ' ένα τέτοιο σπίτι!

Ο δεύτερος: Ο Χριστός ήθελε με τη Γέννησί Του στο σπήλαιο να μας δείξη, ότι μπορεί να μεταβάλλη, με το «έτσι θέλω» Του, τα σπήλαια και την αηδία και σιχασιά των σταύλων σε ουρανό. Θυμηθήτε, τι λέμε σε μία προσευχή μας:

Μυστήριον ξένον ορώ και παράδοξον.

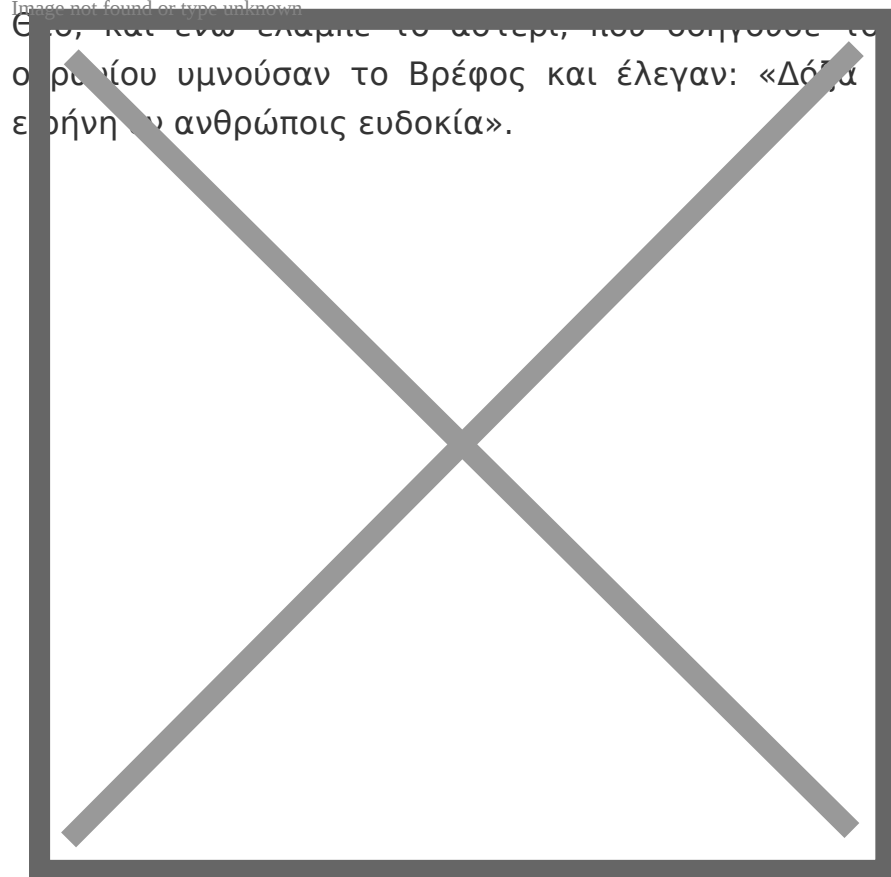
Ουρανόν το σπήλαιον

Θρόνον χερουβικόν την Παρθένον

Την φάτνην χωρίον,

εν ω ανεκλίθη ο αχώρητος!

Και μέσα σ' αυτόν τον ουρανό, γύρω από το Θρόνο, και γύρω από τον αχώρητο Θεό, και ενώ έκαμπε το αστερι, που οδηγούσε τους μάγους, πλήθος στρατιάς οραταίου υμνούσαν το Βρέφος και έλεγαν: «Δόξα τῷ υψίστοις Θεῷ και επί γης εὐοήνη τῷ ἀνθρώποις ευδοκία».

Οι άγνωστοι, εκείνοι που

είναι μακριά από τα γεγονότα, μπορούν να λένε ο,τι θέλουν, ξερνώντας την ανυπόφορη μπόχα της αποσυντεθειμένης ψυχής τους. Όσοι όμως γευτήκανε τη λύτρωση, με αρχηγό την πανάχραντη του Χριστού Μητέρα και τους ποιμένας και τους μάγους, σκιρτούν από χαρά. Και δεν χορταίνουν να ψάλλουν: « Η Γέννησίς Σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως».

Να τους λυπώμαστε τους άθεους, τις παγωμένες και νεκρωμένες ψυχές! Ζούν στο σκοτάδι και στη σήψη.

Να προσευχώμαστε γι' αυτούς, να τους επισκεφθή ο Χριστός, να μπη μέσα τους και να τους αλλάξει. Να τους φωτίση. Να τους σώση από την καταδυναστεία του διαβόλου. Να τους ελευθέρωση.

Εκείνον να τον ευχαριστούμε, διότι: « Επεσκέψατο ημάς εξ ύψους ο Σωτήρ ημών. Ανατολή Ανατολών, και οι εν σκότει και σκιά· εύρομεν την αλήθειαν».

Και ας συνειδητοποιήσωμε το χρέος μας: Αυτήν την αλήθεια να την κρατήσωμε και να την διαδώσωμε.